

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXIX. évfolyam

2018. április-május-június

560. szám

Zágon Lajos (Melbourne): Élet Waldwerkében, az egyik magyar menekülttáborban 1945 február eleje és 1950 október vége között

Waldwerke ma Passau része, a valamikori DP-s tábor a Duna északi partján állt, kb. 4 km-re keletre, s vagy 2 km-re az osztrák határtól.

A történet teljes megértéséhez érdemes tudni valamit az odavezető útról, azaz hogy mi történt velünk akkor, amióta elhagytunk Hazánkat. Miért kellett menekülnünk, mit kellett átélnünk, mielőtt bekerültünk e biztonságos tanyára, amit a Magyar Tábor jelentett, ahol ételt is kaptunk, ami akkor szinte luxust jelentett a korábbiakhoz képest.

Veszprémből indultunk, ahol kb. 1938 óta éltünk, 1944. december 5.-én. Az orosz támadás vonala ekkor érte el Balatonalmádit és nagy ágyúzás közepette közeledtek Veszprém felé. Családunk fekvőbeteg édesanyámból és egyéves öcsémből állt, én pedig mint 11 éves “felnőtt legény”, pót-apa, akire Édesapám bízta a családot, mert ő akkor nem hagyhatta el hivatalát, de ígérte, hogy megkeres minket, amint szabadul. Volt vagy egy óránk, hogy bepakoljunk egypár dolgot, amit vinni szeretnénk, hiszen úgy gondoltuk, hogy csak két hétről van szó és jövőnk is vissza Nyugatról, miután kizavarjuk az oroszokat Magyarországról. Percekkel éjfél előtt raktak be bennünket tehervagonokba, ahol a földön ültünk és aludtunk.

Utazásunk közben többször kellett váratlanul magállni naponta és kirohanni bokros részekre, hogy elbújjunk, amikor jönnek a mélyen repülő amerikai vadászgépek, amik végig géppuskázták a vasúti kocsikat, elejétől a végéig minden szerelvényt, mindegyik vágányon.

Utunk először Bécsbe vitt, ez a szakasz akkor 19 napot igényelt, így december 24.-én szállítottak minket ott be egy iskola tornatermébe valahol a Kärntner Strasse közelében. Édesapám 25.-én megtalált minket, ami

Hadak Útján Bajtársi Híradó -

**A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1949 áprilisában
Ausztriában ill. Bajorországban, "MHBK
Központi Tájékoztató" címen.**

**Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Klagenfurtban 1948-ban.**

**World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical**

Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, MHBK
központi vezető, Chicago

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési címe:

Dr. Tóth Gergely

400 NE 35th Ct., #5

Oakland Park, FL 33334, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
lehetőleg *simi word-formátumban* elküldeni.

Minden címváltozást kérünk az alábbi címre:

Mátrai Géza

P.O. Box 5762, Station "A"

Toronto, ON

M5W 1P2, Canada

Minden előfizetési díjat, hozzájárulást, Zrínyi
Alap járadékot kérünk erre a címre kiállítani és
postázni, lehetőleg USA dollárban:

MHBK Treasurer

10616 Wakefield St.,

Westchester, IL 60154, USA

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.

**Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.**

A tartalomról:

-MHBK-bál Calgaryban

-Az emigrációs csoportok hírei

-Hertelendy József gránitdiplomája

-Elhunyt Kőrössi János (Cleveland)

-Megemlékezések, programok a tavasz folyamán

-Átadták a Ludovika Campust

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

csodának számított, mert nem tudhatta, hova vittek, így első nem magyarországi karácsonyunkat Bécsben ünnepeltük, együtt a családdal, többszáz menekülttel együtt.

Két hónapot tehát Bécsben éltünk, szép lakhelyet kaptunk az akkori Collegium Hungaricum épületében, úgy emlékszem a Museum Strasse 7 alatt a belvárosban. Azonban innen is hamarosan távozni kellett, mert az oroszok közeledtek Wiener Neustadt irányából, a már ismert ágyúzás kíséretében, így a Dunapartra vittek, ahol teherszállító uszályokba helyeztek el minket és a többi sokszáz menekültet, majd vontatóhajó húzott Nyugatra, Ausztrián keresztül tovább Németország felé. Sajnos az utunk ismét nagyon veszélyes volt, mert az oroszok sokszor túl közel értek hozzánk, miközben napi rendszerességgel légítámadást kaptunk az amerikai vadászgépektől.

Minden nap megálltunk, kikötöttünk, néha átszállítottak volt sétahajókra, melyeket nyugatra vittek, de ellátásról magunknak kellett gondoskodni, ami annyit jelentett, hogy keresni vagy kéregetni kellett a helyiektől, venni amikor lehetett, cserébe gyűrűért vagy nyakláncért, kinek mi volt, sokszor ruháért, így a “szajrézás” és a “beszerzés” volt a leggyakoribb módszer, ami életben tartott, legtöbbször krumpli vagy retek a földekről, jó szerencsével néha alma vagy más gyümölcs is, hogy ne éhezünk.

Megszokott volt, hogy reggelente nekünk kellett csáklával kiszabadítani a hajtókerékbe beakadt hullákat hajónk indulása előtt. Így több hét alatt értünk át német területre s egyenesen a Passau fölötti téli kikötőbe vittek, ahol találkoztunk az első amerikai katonákkal, akik jeepeken futottak be, hogy igazolják az utasokat, ez persze nagy izgalommal járt, hogy megtaláljunk mindent, amit kérhettek.

Ezek után telepítettek be minket a waldwerkei Magyar Táborba, 1945 áprilisában, egy régóta lakatlan barakktáborba. Ezt az akkori Zahnradfabrik építette idénymunkásai számára, egyszerű deszkákból álló, szigetelés nélküli barakkokat. A primitív épületek mégis szép látványt nyújtottak a fenyőerdős háttérrel, szemben a dombról lefelé a Dunára nézve, jobbra Passau belvárosa kis csücske volt látható. Nem sejtettük, hogy hat évig ez lesz az otthonunk.

Az üres termekben először letelepített magyarok hamar megtalálták a barátságosabb családias elhelyezést, így mi is kaptunk az egyikben egy kis szobát, ami a Duna felé nézett. Gulden Gyuri barátom a szemközti szobában lakott, mögöttünk Schöpflin Sanyi barátom, velük szemben Takács Tibiék a családjával, a szomszéd szobában pedig Willner Ervin és családja. Gulden Gyuri ma is Clevelandban él a családjával, sikeres mérnök lett. Osztálytársi kapcsolatunk miatt vele majdnem minden szervezett találkozón együtt voltunk, Passauban többször, Sydneyben is. A három másikkal aztán nem volt további kapcsolatom, mert ők nem voltak az osztálytársaim.

Táborparancsnokunk egy időben Mátéffy István volt m. kir. csendőr ezredes volt, aki 1949-ben vándorolt ki Ausztráliába, ahol később az Ausztráliai Magyar Szövetség Elnöke is lett. Egy másik időben a táborparancsnok Dr. Megay László volt, aki aztán szintén Sydney-ben telepedett le.

A táborban naponta háromszor kaptunk főtt ételt, sorba kellett állni a konyhaablak előtt, és eldobott konzervdobozokból készült edényekben vettük át a “kaját”. Minden reggel “haferflokcent” kaptunk! Gyakori és ízletes volt délben a borsos tokány, és általában jól főzött a

szakács, és segítséget is kapott közmunkára beosztott fiataloktól, ami később hangulatos munka volt, amikor már megtanultuk a cserkésznótákat, és sok más magyar nótát is énekeltünk krumplipucolás közben.

A híres waldwerkei magyar tábori menekült-gimnáziumot Csejtey Béla tanár és Kálózdý Nándor katolikus pap hozta létre, szervezte meg, később a helyi állami hatóságok által is elismerten és jóváhagyottan működött, és nemzetközileg elismert érettségi bizonyítványt adott. A tanárokat a menekültek közül válogatták ki, ezekből egy remek tanári kar létesült, amely éveken át fáradhatatlanul dolgozott a fiatalság neveléséért, a magyarság összetartása és megmaradása érdekében. A Gimnázium az 1945 előtti magyar iskolarendszer mintájára működött, ahol a hangsúly a nemzeti érzésen, az összetartozáson, a magyar kultúra, hagyományok és történelem ismeretén, valamint természetesen az egyébként elvárt többi tantárgyon volt, kiegyensúlyozott, egészséges formában. Erről bővebben olvashatunk néhai Dr. Koncz Lajos ...*az írás megmarad* c. könyvében (1. Passau/Waldwerke 1945-1951, 1-132. old., BookSurge Publishing 2008, képekkel, visszaemlékezésekkel és rajzokkal).

A táborban élő vagy a környékről bejáró magyar fiatalságra tekintettel megalakult az emigráns külföldi magyar cserkészlet is, akkor két központtal, Waldwerkével és Pfarrkirchennel. (A cserkészletet odahaza a kommunisták 1948-ra betiltották.) Bodnár Gábor fiatal cserkésztest hozta létre az ún. "Hontalan Sasok" csoportját már 1946-47 táján, így a cserkészmunka is megkezdődhetett többszáz fiatal magyar bevonásával, ami nagyon sikeresen működött Waldwerkében és más táborokban is. A csoport megfogadta, hogy (akár a 12 apostol) bárhova is kerülnek a világban, ott elindítják a magyar cserkészéletet. Tagjai Beodray Ferenc + (ő Clevelandbe került), Bernhardt Béla (először Ausztráliába, majd Clevelandbe, ahol ma is él), Bodnár Gábor + (Garfield, New Jersey), Falvy György + (a család Buenos Airesbe került, ő néhány évvel később az USA-ba, haláláig Los Angeles környékén élt), Grósz Ferenc (Sydneyben él, ő állandó tábori bentlakó volt, vele később Sydneyben is találkoztam, de nincs közvetlen kapcsolatom vele), Jámbor Pál + (ő Bodnár Gábor sógora volt, szintén Garfieldre került), Lajtavári Dani + (Brazília), és Olgyay György + (USA) voltak. (De mellettük meg kell említenünk Kővári Lajost is, aki Bodnár kamaszkori barátja volt és tőlük származik a Hontalan Sasok ötlete. Élete végéig (1981) az egyik legnagyobb támogatója volt a cserkészletnek, főleg a fillmore-i Sík Sándor Cserkészpark megszerzésében, építésében, s persze a vezetőképzésben. Piarista papként a buffaloi magyar rendházban és iskolában tanított.)

Ezek a cserkészvezetők főként Waldwerkében, a táborunkban szervezkedtek, az volt akkor a központ az iskola és a legtöbb fiatal miatt. Többjük nem táborlakó volt, hanem a környékről jöttek össze. Én akkor kb. 12 éves voltam, ők pedig a "nagyok". Bodnár Gáborral is jó viszonyom volt, mert többször együtt táboroztunk és ő volt a táborparancsnok. Később többször találkoztam vele itt Melbourne-ben is, amikor cserkészvezetőként a helyi csapatokat kereste fel.

Az első itteni emigrációbeli csapat a 9. sz. Gróf Teleki Pál cscs. volt Grósz Ferenc vezetésével és Korényi Livia tanárnő bábáskodásával (aki későbbi Burg Kastl-ban is tanított – a szerk.) 1946-ban, ahol én az első naptól kezdve részt vettem minden cserkészrendezvényen. Emlékeim szerint ugyanakkor létesült

egy leánycsapat is, de ezt akkor még nem jegyezték be, ám működött, valószínűleg a fiúcsapat részeként, külön csapatszám nélkül. Én abban az időben tehát versenyörs tagja voltam (s maradtam), akikkel környékbeli nemzetközi táborokon is részt vettünk, pl. Mittenwaldban 1947-ben, vagy az angol lánycserkész szövetség rendezte nagytáborban, és több más vetélkedőtáborban, legtöbbször a többi menekült nemzet cserkészei részvételével. (Az első tengerentúli cserkészcsapat pedig, a 13-as Szondi György, Rio de Jaineroban, Brazília akkori fővárosában alakult 1949 októberében.) A cserkészlet hamarosan az egész szabad világot behálózó szervezetté fejlődött, tulajdonképpen a legsikeresebb magyar emigrációs szervezetté, mely ma is meghatározó a diaszpóra életében, s életre szóló kapcsolatrendszereket, szoros barátságokat alakított ki mindenütt. Erről több mű ad képet, többek között Bodnár Gábor, Rauch Károly és Marosvári Attila munkái, például a *Szétszórt árválányhaj. A magyar cserkészlet 20 éves krónikája, 1946-1966*.

Édesanyánk régi betegsége és orvosságihiány miatt 1947 októberében meghalt, én akkor 14, öcsém 4 éves volt, festőművész és tanár Édesapánk pedig lelkileg teljesen tönkrement. Ő egyébként rajztanárként dolgozott a fent említett iskolában, és közreműködött a v. kisbarnaki Farkas Ferenc m. kir. vezérezredes (és később az emigráció főcserkésze) által vezetett, müncheni székhelyű *Magyar Szabadság Mozgalom* nevű emigrációs szervezet munkájában is. Ezenkívül segítette az akkor Passauban élő Rapaics Dezső m. kir. tábornok munkáját is a magyarság összetartása érdekében. Tulajdonképpen akkoriban sokak áldozatkész idealisták voltak, akik az elűzött magyarságért éltek, terveztek, dolgoztak fáradhatatlanul.

Édesapám sokat dolgozott együtt a szintén a mi környékünkre került Wass Alberttel, Alföldy Géza költővel, Marschalkó Lajos íróval, valamint Adorján Ferenc volt erdélyi képviselővel, aki később megalapította Melbourneben az Ausztráliai Erdélyi Magyar Szövetséget. Waldwerkében Édesapám kiadott egy tábori hetilapot is, a Bujdosó Szemlét, egyedül írta, nyomatta, készítette, forgalmazta, hogy segítsen vele a közösségnek. (Ennek sok példányát, egyéb emigrációs iratokkal együtt nemrég küldtem haza innen Melbourne-ből a kormány Mikes Kelemen Programja keretében.)

A vallási és nemzeti ünnepeket rendszeresen, gondos előkészítéssel és szervezéssel rendezte meg az iskola, nagy ünnepeken a passauai Dómban, énekkar kíséretében, ahova katonás rendben masíroztunk végig a Dunaparton. Ez mindig nagy élmény volt és marad. Más vallásos megemlékezésekre pedig az gyönyörű fekvésű innstadi Mariahilf kolostorhoz zárandokoltunk fel.

1947-ben érett meg azon terve az MSZM-nek, amit egy esetlegesen felállítható nemzeti emigrációs kormánnyal kapcsolatban készített, s amire a legendás Altöttingi Országgyűlés és magyar menekült zárandoklat tette fel a koronát. Altötting régi katolikus zárandokhely Bajorországban, s a sokezer magyart megmozgató esemény emlékét ma is márványtábla őrzi a kápolna külső falán. Kis összefoglaló kötet is született erről kisbarnaki Farkas Ferenc tollából (*Az altöttingi országgyűlés története*, Mikes Kelemen Kiadó, München 1969). E nemzetgyűlésnek, melyet a közeli Schloss Guttenburgban tartottak 1947. augusztus 20.-ához kapcsolódóan, a célja tudtommal az volt, hogy kipuhatolják, hogy egy nemzeti magyar kormány kapna-e nemzetközi segítséget arra az esetre, ha a kommunista rendszert meg lehetne szüntetni

Magyarországon. Biztosan tudták a szervezők is, hogy ez szinte lehetetlen vállalkozás, de megis a lelkesedésük mély nyomot hagyott, tehát érdemes volt! Mintegy húsz-harmincezer menekült magyar vett részt a kapcsolódó zárándoklaton, jómagam is mint cserkész, akik akkor a mittenwaldi nemzetközi cserkész táborból jöttünk vissza, hogy jelen legyünk. Ehhez kapcsolódik, hogy 2014-ben emailt kaptam a Müncheni Magyar Katolikus Missziótól, akik az 1947-es zárándoklat 2017-ben esedékes 70. évfordulójára rendeztek emlékezárándoklatot, s kérték a segítségemet adatok, leírások, képek formájában. Ez sikeresen megtörtént és a Magyar Televízió is készített róla egy műsort (https://www.youtube.com/watch?v=cI8gRHK_h_U).

A waldwerkei magyar tábor úgy 4 km-re volt a Passaut és Ilzstadtot összekötő hídtól, ezt a utat számtalanszor megtettük az ott töltött hat év alatt, gyönyörködve a Dunán úszkáló hajókban, és elhagyott hazánkra gondolva. Az útmenti bokrok és fák által sűrűn benőtt dombvonulat alatti terep kiváló volt a cserkészeknek számháborúkra is, s tanulmányi sétákra is használtuk a területet. A fiatalság tehát viszonylag gyorsan megtalálta a helyét és végezte munkáját, a szüleink generációja viszont általában nagyon feszült idegállapotban élt, kivéve talán az olyanokat, mint Édesapám, aki a megpróbáltatások ellenére tele volt tenniakarással a magyarság érdekében, buzdítással, s reménnyel a szebb jövőben és a felszabadulásban.

A tábor népességének társadalmi összetételével nem vagyok tisztában, többször változott is, és nem hiszem, hogy akkor valaki fontosnak tartotta volna azt, hogy ezt feljegyezze. Egyformán menekültek voltunk mind, ez mindenkit összekötött, akik szerettünk volna hazamenni rokonainkhoz egy szabad Magyarországra. Az otthonról kapott hírek újságokból és magánúton érkeztek, lefestve az oroszok kegyetlenségéről, pusztításairól, a magyar nép kommunisták általi elnyomásáról és szenvedéséről, jó híreink az évek során tehát nem jöttek hazulról, s egyre kevésbé tűnt valószínűnek, hogy belátható időn belül hazatérhetünk...

Ezalatt Németországban a táborokban beérett a helyzet a kivándoroltatás beindítására. 1949-50-ben mi is vehettük a sátorfánkat Ausztrália felé, magunk mögött hagyva drága Édesanyát, rokonainkat Magyarországon, waldwerkei emlékeinket és barátainkat egy ismeretlen, új, jobb jövő reményében. 1950 október elején a Castelbianco nevű hajó 1003 utasa közül úgy tudom akkor összesen hét volt magyar, akik éjfél előtt léptünk a fedélzetre s másnap kora reggel indultunk Genova kikötőjéből "az ígért földjére"

Összefoglalva elmondhatom tehát, hogy az iskola indulásától az 1950 október végi kivándorlásig csodálatos fejlődésen mentünk mi fiatalok keresztül. Persze maga a magyar tábor is alakult ezen évek alatt a többször változó lakossági összetételével, na meg a gyorsan megindult bajorországi újjáépítés miatt is. Az én évfolyamom 12 tagból állt és valami rendkívüli baráti kapcsolat alakult ki közöttünk, ami hihetetlenül tartósnak bizonyult és úgy látszik, halálunkig tart. Ugyanúgy nagyon szoros kapcsolatok alakultak ki a cserkészeten révén is, a sok táborozás és versengés, a sokfajta velejáró, lélekemelő élmény miatt.

Az elmúlt évtizedekben több alkalommal rendeztünk találkozót Passauban, amikor elzárándokoltunk a tábor helyére, ahova Passau egyik új külvárosa épült. Sajnos maradandó nyoma nincs a tábornak, de a Duna melletti főútról a táborba felvezető út kezdeténél a baloldalon ma is ott van egy díszes

emlékmű feszülettel, az, ami viszont megmaradt.

Passaut és Édesanyánk ilzstadti sírját minden alkalommal meglátogatjuk tehát, mikor Magyarországra látogatunk, s amikor lehetséges, volt osztálytársainkkal is találkozunk ott. 1989-ben egyik ilyen diáktalálkozónk alkalmával vittem magammal Ausztráliából az általam tervezett és kivitelezett bronz emléktáblát, mely azóta a Klosterkirchében, Boldog Gizella magyar királyné sírja mellett található a falon. Felirata: „*A Waldwerkei Magyar Gimnázium emlékére. Az „ötödik osztály szövetség” tagjainak 40 éves találkozója alkalmából. Passau 1989. ang. Wald-Werke 1946-51.*”

Mind a 12 osztálytársam sikeres életutat járt be, ami szerintünk Waldwerke hatása is. Németországban, Hollandiában, Amerikában, Ausztráliában szétszórva élünk, s fogyó létszámmal bár, de várjuk az újabb találkozásokat Passauban.

A szerk.: Következő számunkban Goór György (Sydney) visszaemlékezését közöljük, életükről a feffernitzi és kellerbergi táborokban. Ha idősebb olvasóink közül valakinek vannak személyes emlékei a volt ausztriai vagy németországi DP-s táborokról és ezeket megosztanák egy hasonló írás formájában, kérjük, jelezzék!

MHBK Hungária Gála Bál Calgaryban

Népünk műveltsége valójában egy életforma, melyben a közösség összegyűl és továbbadja a hagyományt, nemzedékről nemzedékre. A szüleim Székelyföldről jöttek Kanadába, és mindig azon küszködtek, hogy én, mint kanadai születésű székely leszármazott, gyakoroljam és tartsam meg a régi hagyományokat. Őszintén mondom, hogy a tánc sose volt szimpatikus nekem, de most, hogy már kétszer táncoltam a Hungária Gála Bálon, teljesen más a véleményem. 1956 óta a Hungária Gála Bál a magyar hagyományt és kultúrát jelképezi Calgaryban. A táncosok öt hónapon át gyakorolnak minden vasárnap, hogy előadják jól betanult táncukat. Saját tapasztalatomból mondom, hogy nagyon eredményes a sok gyakorlás, és jó érzés, amikor látja az ember, hogy az édesanyja örömeiben sír a fellépése után. Nagy örömünkre idén is sikeres szervezésben tartották meg a 62. Hungária Gála Bált február 24-én a Calgary-i Westin szálloda nagytermében.

Hagyományos programját ezúttal is az ifjúság táncszámai szolgáltatták, ahol tizennyolc fiatal pár szerepelt a palotás táncban, és tizenkét pár vett részt a csodás “elsőbál” táncban. A helyi Vadrózsa Táncsoport is fellépett és két magyar táncot adott elő. Ebben az évben én is részt vettem a palotásban, amelyben szerintem szenzációsan szerepeltünk. A bálon nem csak rendkívüli fellépések voltak, hanem még finom vacsora és pompás zene is szórakoztatta a vendégeket. Ezen a bálon nemcsak magyarok vesznek részt, hanem más nemzetiségű vendégek és táncosok is, akiket érdekel a magyar kultúra. Azt is büszkén

mondhatom, hogy a Lieutenant Governor General of Alberta is részt vett estünkön, s annyira megtetszett neki a tánc, a vacsora és a zene, hogy megígérte nekem, jövőre is eljön! Ebből következően biztos, hogy egy nagyszerű bál volt, ahol mindenki jól szórakozott és addig táncolt, ameddig a zenészek zenéltek. Ez a bál egy hagyományos ünnep, amit a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége indított el 62 évvel ezelőtt. A Hungária Gála Bál próbálja megőrizni a magyar kultúrát és a magyar hagyományt a fiatalok körében. Az ifjúság jelentőségének kiemelése és segítése hozta létre a már felsőoktatásban tanuló ifjak már hagyományos ösztöndíj-jutalmazását. Az idei ösztöndíj nyertesei Molnos Mónika, Zubán Gábor és Schram Dorothy. A Széchenyi-díj nyertesei Wang Hao és Streibl Barbori.

Ezúttal szeretném megköszönni a tánctanároknak, koreográfusoknak, műsorvezetőknek és a bál szervezőinek ezt a feledhetetlen csodálatos estét. Remélem, hogy jövőre is ilyen szenzációsan fog sikerülni a Hungária Gála Bál!

Molnos Mónika, az egyik büszke Palotás-táncos

Elhunyt Kőrössy János

Beodray Ferencné jelentette, hogy életének 75. évében, hosszas betegség után elhunyt Kőrössy János, a nemrég megszűnt Clevelandi MHBK-csoport utolsó vezetője. Április 3-án volt érte a gyászmise az ottani Szent Imre templomban, s a nagymúltú Bodnár temetkezési intézet temette a Holy Cross temetőben. Isten nyugosztalja!

Az MHBK központi vezetője üzenete: “Magyarország nem volt, hanem (újra) lesz!”

Kedves Bajtársak és Bajtársnők,

engedjétek meg, hogy soraimat a Legnagyobb Magyar, Széchenyi István szavaival kezdjen, mert most ez a választási eredmény valóban Hazánk folytatódó újraéledését jelzi. A Magyarok Istene megadta azt, hogy Hazánkat Orbán Viktor és kormánya vezethesse tovább a függetlenség, igaz szabadság, megújulás és gyarapodás eddig is sikeres útján.

Magyarország a magyar népé, őseinktől örökölt szent föld, ahol a magyar érzésű, keresztény szellemiségnek van évezredes helye. Semmi olyan invázióból vagy szervezett betelepítésből származó tömeg, amely ezeket az erényeket, történelmi gyökereket nem ismeri el, nem élhet ott. S nekünk egyébként is hosszú és keserves történelmi emlék a muszlim hódítás és elnyomás, és annak több, mint 300 éves nemzetpusztító időszaka! Ezen századok alatt mi bizony elvesztettük lakosságunk zömét. Ne feledjük, 1480-ban Hazánk lakossága még ugyanannyi volt, mint akkor Angliáé...

Nekünk nincs szükségünk az EU kioktatásaira. Mi európaiak voltunk már akkor, amikor Belgium, Hollandia, Németország vagy Olaszország mint önálló ország még nem is léteztek. Mi visszatartottuk az oszmán inváziót, míg Európa nyugati országai javában gyarmatosítottak és osztzkodtak a világ új részein harácsoló gazdagságon. S mi szépen, becsületesen Európa pajzsa voltunk, a horvátokkal és lengyelekkel együtt.

Magyarország belügyei a magyarok dolga, nem az istentelenné fajzott népségé, akik most dirigálni óhajtanak nekünk. Imádkozzatok, hogy Hazánk tovább erősödhessen, és azok, akik otthon eddig eladták magukat a balliberális sárdobálóknak, észretérjenek és feladják a hazaárulás folytatását.

Magyarország tehát a magyaroké! Éljen hazafias kormányunk, a Jóisten kísérje munkájukat.

Bajtársi szeretettel,

Simonyi László központi vezető, Chicago

Jármy Tamás részvétnyilvánítása Borbás Károly volt főszerkesztőnk halálára a brazíliai MHBK részéről

Kedves Gergő,

szomorúan olvastuk a legutóbbi lapszámban Borbás Károly eltávozását. A mi szívünkhöz is nagyon közel állt ő. Annál is inkább, mert amikor Tamás fiam Kanadában járt hivatalos úton a Prensas Schuler képviseletében, Borbás Károly és Erzsébet asszony nagyon kedvesen fogadták és családtagnak tekintették abban az időben, ami neki nagyon jól esett. Később is kapcsolatban maradtak.

Az özvegynek Isten áldását és vigasztalást kívánunk szomorúságában.

Bajtársi öleléssel, Jármý Tamás, Sao Paolo

**Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztráliai „Zákó András”
főcsoportvezetője jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2018 március-
áprilisi számából:**

Bajtársak!

Húsvéti időszakban vagyunk és az evangéliumi olvasmányokban az apostolok visszaemlékeznek Jézus cselekedeteire és tanításaira. „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt.”

Ha az ima segítségével élő szőlővesszők maradunk, idővel terem gyümölcs, több gyümölcs, majd maradandó gyümölcs, a Mi Atyánk, a szőlőműves akarata szerint.

Nemzetünk életében is fontos a mozgatóerő, amit a népünk múltja, küzdelme és az áldozatok sokasága ad meg. Közösségünk megalakulása óta bajtársaink átértékelték megmaradásunk fontosságát és a Haza felszabadításáért való harcon kívül sokat foglalkoztak az ifjúság nevelésével és támogatásával. Fiatal koromban így kerültem én is a közösségünk tagjai közé. Az ifjúsági csoport összetartása és áldozatvállalása lelkesítőleg hatott az idősebb korosztályra is. A főcsoport és az ifjúsági csoport együttműködésének az időszakát nevezhetjük közösségünk fénykorának.

Főcsoportunk most is fontosnak tartja az ifjúság támogatását. Közgyűlésünkön újból jóváhagytuk az anyagi segítséget a Kaláris tánccsoportnak, akik fellépésükkel segítenek nemzeti ünnepeink megrendezésében.

Régi emlékek az 1970-es évekből: néptánc és kirándulás

A tánccsoport ismét szerepel a május 27.-én tartott Hősök napi és Trianoni megemlékezésen. Kérem

azokat, akik nem tudnak megjelenni, gondolatban legyenek velünk és csatlakozzanak a fiatalok anyagi támogatásához. A táncosoknak az ebéd árát főcsoportunk tagjainak adakozásából fedezzük.

A nemzeti emigráció a szellem és az igazság fegyvereivel rámutatott arra, hogy a becsületes munka, a családi összetartás, a nemzetért és hazáért végzett munka és önkéntes áldozat mind azok a tényezők, melyekből az egészséges megújulás fakadhat. Köszönet az Ausztráliában lévő bajtársainknak, hölgyeinknek és urainknak mindazért, amit e nemes cél érdekében tettek.

Dobozy István VRNT, főcsoportvezető

Borbás Károly: A Gondviselés tenyerén

Megjelent néhai Borbás Károly, lapunk 1988 és 2012 közötti főszerkesztőjének mutatós és jelentős dokumentumértékkel bíró memoárkötetete, *A Gondviselés tenyerén*. A kiadást felesége, a nemrég hazaköltözött Erzsébet asszony intézte, aki hazai látogatásán a jelenlegi szerkesztőnek is adott belőle egy példányt.

Hősök Napja Clevelandben

Tisztelt clevelandi magyarok!

A clevelandi Egyesült Magyar Egyletek tisztelettel meghívja Önt a magyar Hősök Napján tartandó ünnepi megemlékezésre és koszorúzásra, melynek helyszíne Westwood Abbey Mausoleum, Sunset Memorial Park, 6265 Columbia Road, North Olmsted, OH 44070. Időpontja: 2018. május 27. délután 1 óra. Köszöntőt mond Kovács Tamás vezetőkonzul Magyarország Chicagói Főkonzulátusáról. Majd ünnepi beszédet mond Hess János ezredes a Magyar Honvédség Washingtonban akkreditált védő attaséja.

Az ünnepség támogatói: Magyarország Washingtoni Nagykövetsége, Magyarország Chicagói Főkonzulátusa, Magyar Honvédség, Egyesült Magyar Egyletek és a helyi Bocskai Rádió.

Szentkirályi Endre, az Egyesült Magyar Egyletek elnöke

A Nemzeti Összetartozás Napja Torontóban, és elismerés Hertelendy Józsefnek

Az idei Hősök Emlékünnepé rendezvényt az MHBK szervezésében vasárnap, június 3-án a torontói Magyar Házban tartandó Trianoni megemlékezést követően tartottuk. A rendezvény szónoka Prof. Dr. habil. Szakály Sándor, a VERITAS Történetkutató Intézet (Budapest) főigazgatója, a torontói magyar közösség régi barátja volt, aki annak idején személyesen szorgalmazta a Magyar Fegyveres

Erők Múzeumának hazaszállítását is.

Ezen ünnepi eseményen dr. Szakály átadta a gránitdiplomát Hertelendy Józsefnek, akit 75 évvel ezelőtt avattak hadnaggyá a volt magyar királyi Honvéd Ludovika Akadémián. Az 1943-ban honvédtisztekké avatottak ünnepélyes diplomaátadóját 2018 szeptemberében rendezte a Nemzeti Közzolgálati Egyetem – a Ludovika jogutóda – Budapesten. Hertelendy József sajnos egészségi állapota miatt arra az ünnepségre nem tud Budapestre utazni, ezért dr. Szakály – mint a Honvéd Hagyományőrző Egyesületnek is elnöke – személyesen hozta magával és nyújtotta át az ünnepeltnek a Nemzeti Közzolgálati Egyetem rektora, Prof. Dr. habil. Patyi András által kiállított és aláírt diplomát.

Jordán Emőke

Mi is szeretettel köszöntjük Hertelendy Józsefet, s gratulálunk e ritka évfordulóhoz! – a szerk.

Hősök napja és Trianon-megemlékezés Adelaide-ben – Dobozy István MHBK-főcsoportvezető beszéde

Kedves magyar honfitársaim!

Szeretettel üdvözlök mindenkit és köszönöm, hogy megjelenésükkel támogatják a Nemzeti érzés szellemében tartott rendezvényeinket. -A Hősök napi megemlékezésről mondom ünnepi beszédet, de előbb hallgassuk meg Nt. Szabó Attila ref. lp., a Délausztráliai Magyar Egyesületek Szövetségének elnöke szavait Trianonról. Nekünk lelkiismereti kérdés, hogy a „Trianoni Béke” fogalmát és jelentőségét a nemzet apraja-nagyjának a szívébe vessük és őrizzük addig, amíg e kényszer-szerződés okozta tragédia orvoslására sor kerül.

Nt. Szabó megható beszéde után Dobozy István folytatta a megemlékezést:

“Történelmünk folyamán az idegen támadókkal szemben sokszor állt csatasorba a magyar sereg, akár túlerővel is törtek rájuk. Mindig helytálltak, nem ismertek halálfélelmet, csak a Haza és a családok védelme volt az első.

Az életben maradtak szemtanúi voltak a hősi tetteknek, tiszteletadásukkal tudatták azt, hogy a legnagyobb áldozat az, amikor a hős életét adja a szabadságért. Hősiesség azonban az is, amikor törődünk egymással és feláldozzuk szabadidőnket jó tettekre. Hány és hány ilyen cselekedetet lehetne felsorolni itt közöttünk is. Ezért hálásak vagyunk azért, hogy nem vagyunk egyedül, velünk van a család és a közösségi élet. Közösségeinkben mindig voltak hűséges vezetők, akik törődtek embertársaikkal. Fáradozásuk segítséget és bátorítást nyújtott az emigrációban élőknek, messze elszakítva a Hazánktól.

Nem maradhat kétség afelől, hogy az ide kivándorolt magyarok mennyi nehézséggel kellett megbirkózzanak, hogy itt az idegenben megvalósítsák az egyesületeket. Sokan két kezük

munkájával, hétvégeken és szabadidejükben építették fel a klubházakat, téglát raktak, cementeztek. Mélységes hazaszeretetük át akarta menteni az óhazából azt, amit idegen rendszerek elraboltak tőle: a szabadságot. Az áldozatos munkavállalás nem volt könnyű akkor, amikor egyéni életükben is meg kellett küzdeniük, hogy megélhetést teremtsenek családjuk részére. Ugyanakkor megtartsák gyermekeikben a magyarságot és biztassák őket a példaadó magatartásra. Ennek eredményeképpen sok fiatal - akik közül többen már Ausztráliában születtek - olyan eredményeket ért el, ami a világ elé tárja a magyar nép rátermettségét és kitartását.

Nincs még egy nemzet a világon, mely létszámát tekintve szerte a világon annyi eredménnyel dicsekedhetne, mint a magyar nép. Fiataljaink értékelhetik származásukat és büszkeséggel nézhetnek vissza történelmünkre. S bízunk abban, hogy az emigrációban felnőttek és a fiatal családok, akik nemrég csatlakoztak közösségeinkhez, tovább folytatják a megemlékezéseinket a történelmi eseményekről, melyek rámutatnak Nemzetünk küzdelmeire a szabadságért.

Adelaide, Hősök emlékműve a Magyar Klub udvarán

Kedves bajtársaim, honfitársaim! A mi gyermekkorunkban belénk nevelték szüleink és tanítóink népünk és Hazánk szeretetét. Ez az érzés odaforrott lelkünkhöz és el fog kísérni bennünket a szemfödőig. Ahogy az évek múlásával egyre hosszabbodik az árnyékunk és a lemenő nap sugarai langyosan melegítik fáradt vállunkat, **mi a további feladatunk?**

Nemzetünk kiemelkedő személyisége, Mindszenty József bíboros hercegprímás az ausztráliai pásztorútja alkalmával 1974-ben a magyaroknak egyetértést és igaz összefogást kívánt. Megtettünk-e mindent ennek érdekében? Ha úgy érezzük, hogy nem, akkor útmutatóul forduljunk Mindszenty kéréséhez, ami így szól: „Legyünk most az imádság nemzete, mert ha megtanulunk imádkozni, lesz honnét erőt meríteni. Az imádkozó nemzet jobban tud magán segíteni és jobban segíti az Isten is.” Hőseink sírjánál a kereszt jelzi Jézusban való bizalmukat, nekünk életünkben az imára tett kéz ad hitvallást a körülöttünk lévőknek. **Istenben, Istennel és Isten által akarjunk élni!”**

A Kaláris Néptáncsoport fellépése után a megjelentek az emlékműhöz gyűltek, ahol a magyar és a székely himnusz eléneklésével zárult az ünnepség.

Vitézavatás Liverpoolban

2018. március 15-én a magyar zászló lobogott Liverpool város főtemplomának árbocán. A templom belsejét magyar és székely zászlók díszítették, hirdetve, hogy nagy ünnepre gyűltek össze a Vitézi Rend Anglia Törzsének tagjai.

A vitézavatás díszvendége Gulyás József ezredes, Magyarország Londoni Nagykövetségének honvédelmi attaséja volt, aki nejevel, a VR vezetőségével, valamint az atyákkal Rendünk pajzsa mögött felsorakozva, Sullivan *Keresztény Katonák Indulójának* orgonadallamaira foglalták el helyüket.

Az anglikán rector, Dr. Crispin Pailing atya üdvözölte a megjelenteket, majd átadta a szót a londoni Főt. Csicsó János atyának, aki imájával és áldásával folytatta az ünneplést. Ezt követően a Szent Miklós főtemplom híres énekkara előadta Liszt *Pater Noster*-jét.

Az ünnepi beszédet Dr. v. Rákóczy György tartotta, hangsúlyozván a dátum jelentőségét, a 15 milliós magyarság mai helyzetét, otthon és a külhonban egyaránt. Ezután ifj. v. lemhényi Zsigmond Andrew angol nyelven értékelte az elhangzottakat.

A jelenlévők számára Dr. v. lemhényi Zsigmond András főkapitány-helyettes Rendünk múltját ismertette angol barátainknak, kiemelve jelenlegi ragyogó helyzetünket, nagyra értékelve v. gróf Molnár-Gazsó János főkapitány úr vezetését. Ezután Babenycz Attila, Bartha Miklós, Dr. Bodnár Zsolt, csapodi Horváth Csaba, Szakály Éva, Prof. gróf Frederick Trowman-Rose és lemhényi Zsigmond Ilána vitézzé avatása következett, akik ezután letették a rendi esküt. Nevükben Dr. v. Bodnár Zsolt köszönte meg felvételüket, ígéretet téve jövőendő munkájukra.

Mindezek után kinevezések és kitüntetések átadása következett, melynek keretében v. visí Losy Szabolcs az Egyesült Királyság törzskapitánya kinevezést kapta. A Vitézi Rend avatását a Sárkány Rend 1408 avatásai követték, melyet v. csapodi Horváth Balázs segítségével mint nagyprior jómagam végeztem. Az avatás az angol és magyar himnuszok éneklésével fejeződött be, majd a Widor *Toccata* orgonajátékára vonultunk ki.

A díszebéd a Ziba vendéglőben zajlott le, ahol Hunyadi László gobelinje látható. Tósztot ittunk a Királynő és Áder János államfő egészségére az angol szokás szerint, majd a város Liszt és Kossuth emléktábláit koszorúztuk meg. Ezzel lezárult a hosszú Magyar Nap Liverpoolban.

Dr. v. lemhényi Zsigmond András, a határon túli területek főkapitány-helyettese

Köszöntjük Magyarországnak új honvédelmi miniszterét!

Új honvédelmi minisztere van a negyedik Orbán-kormányának. **dr. Simicskó István** **leköszönő minisztert dr. Benkő Tibor vezérezredes követi e manapság kulcsfontosságú hivatalban.**

Kinevezéséhez gratulálunk, szolgálatára a Jóisten áldását kérjük, különösen e mai nehéz időkben, amikor a más kultúrájú és vallású néptömegek beáramlásától kell megvédenünk Magyarországot és – mint már annyiszor – Európát. Simicskó miniszter úrnak pedig köszönjük a Haza védelméért, a Honvédség fejlesztéséért, megbecsülésének emeléséért és vonzerejének növeléséért végzett munkáját!

A Don-kanyar lovasi hőseire emlékeztek

2018. január 13-án a Szűz Mária Szent Neve tiszteletére szentelt XIII. századi lovasi Római Katolikus Templomban bemutatott ünnepélyes szentmisén is felidéztek a Magyar Királyi 2. Honvéd Hadsereg 75 esztendővel ezelőtti doni tragédiáját. A keleti fronton 1943. január 12-én kezdődött harci cselekmények hősei rendkívüli bátorságról tettek tanúbizonyságot, de a jelentős túlerőt nem tudták feltartóztatni, így Európa egy része és benne hazánk 45 évre a bolsevizmus rabigájába süllyedt. - Szentbeszédében vitéz Ajtós József László c. prépost, kerületi esperes, plébános kiemelte, hogy magyar katona fiaink a legdrágábbat, az életüket áldozták fel a Haza oltárán. A hadtest élén vitéz Jány Gusztáv m. kir. honv. tábornok személyében hiába állt egy felkészült katonai vezető, az ellenséges szovjet fölényével szemben tehetetlenek voltak haderőink. Az egyházi vezető külön kiemelte, hogy a Vitézi Rend tagjaként is fontos számára a magyar vitézség eszményének ápolása, hőseink, mártírjaink és vértanúink emlékének megőrzése. -A szentmise végén a prépost-plébános vezetésével a jelenlévők kivonultak a II. világháború helyi hőseinek emlékművéhez, közösen imádkoztak a magyar hősökért, majd a Lovasi Római Katolikus Egyházközség, a Történelmi Vitézi Rend és a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet képviselői

elhelyezték a kegyelet koszorúit. A Don-kanyar hősei előtti tiszteletadás a Himnusz közös eléneklésével zárult.

v. Pintér Kornél, Holczhauser János m.kir. szakaszvezető (1910-1943) unokája

Lipcsey Vajda István MH tb. kapitány (Budapest) írása

A Hősök Napját többek között az 1917 évi VIII. törvényre vezethetjük vissza. Ekkor lett kimondva, hogy nemzetünk hősi halottainak kegyeletteljes tiszteletét megfelelő módon kifejezésre kell juttatni és emléküket az utókor számára meg kell örökíteni.

Kötelességemnek tartom, mint a Honvéd Hagyományőrző Egyesület tagja, a magyar honvédség állandó kutatását, hogy harcáról és a katonák hősies helytállásáról hitelt érdemlően írjak, tájékoztassak. Nemrég akadtam egy rövid írásra, aminek címe: Magyar honvédek Cuba szigetén.

A magyar katonák hősies helytállásáról, a világ bármely részén is történt, tisztelettel adózhatunk. Még sok a feltáratlan esemény történelmünk palettáján. Igaz, még a kubai magyarok is alig ismerték a Havannától 50 km-re fekvő Artemisa városkát. Szürke, unalmas, istenháta mögötti fészek. Történelmi érdekességet csupán az a zöldesszürke homokkő-obeliszk kölcsönöz, ami a piactéren áll. Ezt az igénytelen külsejű emlékoszlopot a független Kuba emelte 320 magyar negyvennyolcas honvédeknek, akik nem tették le a fegyvert Világosnál, hanem áthozták az új világba, s felajánlották a szabadságért harcoló Kubának. Mint az emlékoszlop bizonyítja, becsülettel megállták a helyüket, s azt a fegyvert, amelyet Világosnál sem adtak ki kezükből, itt sem tették le. Az obeliszk egyik oldalán a következő felírást találjuk. *En este lugar sagrado, sacrificio su vida en compania de 320 soldados hungaros el colonel Alejandro Prágai.* Azaz: *E szent helyen küzdött és áldozta fel életét Prágay Sándor ezredes 320 magyar honvéd katonával Kuba szabadságáért.*

Az oszlop túlsó oldalán a kis magyar csoport heroikus küzdelme és szomorú vége olvasható. A több, mint 160 évvel ez előtti történetre érdemes odafigyelni! Prágay Sándor magyar honvéd ezredes 320 magyar honvédkatonával hosszú hányattatás után 1852-ben ért Kubába. Azonnal csatlakoztak a felkelőkhöz, akik az ország szabadságáért harcoltak spanyol elnyomók ellen. Prágay maroknyi csapatával Artemisában egy hevenyészett erődben védte magát a nagy túlerővel szemben. A spanyol csapatok parancsnoka tudva, hogy idegenek védik az erődöt, megadásra szólította fel őket.

-Otthon sem adtam meg magamat, itt sem fogom megtenni! - volt Prágay válasza.

A spanyolok megtámadták és öt nap véres küzdelem után elfoglalták az erődöt. Prágay és 313 társa elesett. A hét elfogott honvédet a főhadiszállásra vitték, további sorsukról mit sem tudnak. Ezeket örökíti meg az emlékoszlop a magyar honvéd hősokról.

Emléküknek adózva és az utókor számára egy történelmi adalék, hogy ne feledjük hőseinket, bármikor és bárhol is harcoltak a szabadságért. Mert a szabadságért harcoltak, szerte a világban.

Fazekas András jelentése a HOHE éves közgyűléséről

A HOHE vezetőségválasztó küldöttgyűlést tartott 2018. április 16-án. Miután az Elnökség beszámolt az elmúlt évek legfontosabb eseményeiről és az Egyesület vagyoni helyzetéről, a résztvevők meghallgatták a Felügyelő Bizottság beszámolóját majd megválasztották az elnökségi tagokat. Újra elnök lett Prof. Dr. habil Szakály Sándor és elnökségi tag Nagy László Gerő nyá. ezredes.

A leköszönő Siposné Prof. Dr. Kecskeméthy Klára ezredes helyett az új elnökségi tagnak Lévai Miklós nyá. alezredest, a Fejér megyei Területi Szervezet elnökét választották meg. Az új Felügyelő Bizottság elnöke Lipcsey Vajda István lett.

Köszöntjük a tisztségviselőket és a tagságot, munkájukat köszönjük és arra a Jóisten áldását kérjük! – a szerk.

Ig. Kenyeres Dénes nyá. alezredes: Hősök napi ünnepségek és Trianon-megemlékezés Kecskeméten

A 2018 évi Hősök napi megemlékezéseken kicsit módosítottunk az előző évekhez képest. Ugyanis a Szentháromság temetőben lévő I. világháborús hősi parcellát HM pályázat alapján felújítják, így oda nem mehettünk emlékezni az idén. Kecskemét Megyei Jogú Város, a HOHE Kecskeméti Területi Szervezete, a Történelmi Vitézi Rend Bács-Kiskun megyei székkapitánysága és az 1956 Magyar Nemzetőrség Kecskeméti Parancsnokság közös szervezésében zajlottak a Hősök napi ünnepségek a hírös városban.

Május 23-án a Köztetőben tartottuk az első megemlékezés-sorozatot. Az 1956-os hősi parcellánál és emlékhelynél a Himnusz követően Fülöp Anna, a Mátyás király Általános Iskola diákja Arany János Egyesülés című versét szavalta el. Dr. Károlyfalvi József tanár, a HOHE vezetőségi tagja mondott ünnepi beszédet. A szónok kiemelte: a magyar katonák több mint ezer év alatt mindig hőiesen védték hazánkat az ellenségekkel szemben. Nemzetünk 1956-ban is hősként szállt szembe a zsarnoksággal. A jelenlévő szervezetek képviselői koszorúztak. A Történelmi VR nevében vitéz Tiszavölgyi István székkapitány, a HOHE és az 1956 Magyar Nemzetőrség képviselőjében Dr. Károlyfalvi József és Kenyeres Dénes nyá alezredes illetve, Csernus László, Rózsa Zoltán nemzetőrtisztek helyezték el a megemlékezés virágait. A Szózat zárta az 56-os emlékhelynél a rendezvényt. Ezután átvonultunk a Repülők emlékművéhez, ahol a sorok írója beszélt a magyar katonai repülők hősieis harcairól és a háborúkban elszenvedett veszteségeikről. A szónok elmondta, hogy a két világháború idején 1580 tiszt és altiszt halt hősi halált a repülő szakállomány közül, valamint 478 ejtőernyős tiszt és altiszt a bevetések és földi harcok során. Ezeken felül több ezer sor-és tartalékos katona is áldozatul esett még a háborúknak a repülő fegyvernemtől. A felsorolt számokon belül a II. világháború repülő halottai közül 26 fő kecskeméti illetőségű volt. A város nevében Dr. Szeberényi Gyula Tamás alpolgármester, a Veterán Repülők Szövetsége helyi szervezete nevében pedig

Örs Ágoston nyá. mérnök alezredes helyezte el koszorút. -A szintén a Köztemetőben lévő aradi vértanúk emlékművénél Kenyeres alezredes beszélt a 48-as hőökről. A jelenlévők mécseseket, gyertyákat gyújtottak és helyeztek el az emlékmű talapzatára. Szabó Sándor tárogatóművész takarodó dallamai zárta a Köztemetőben a megemlékezést. -27-én, vasárnap pedig a Deák téren lévő II. Világháborús emlékműnél folytatódott a Hősök napi ünnepség. A Himnuszt követően Hazuga Károly nyá. altábornagy, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetségének elnöke mondott beszédet. (...)

Május 25-én, Nagykőrösön is tartottak a Református temetőben megemlékezést. Hankóczy Gergely őrnagy, tábori lelkész imát-és áldást mondott az 1918-ban hősi halált halt nagykőrösi honvédek lelki üdvéért. Kenyeres Dénes nyá. alezredes beszédében emlékezett meg arról a 65 nagykőrös katonáról, akik 100 évvel ezelőtt, 1918-ban haltak hősi halált, tűntek el a háború poklában, vagy nyomorúságos körülmények közt vesztették drága életüket valamelyik hadifogolytáborban. Az emlékezők bejárták a temetőt, és nemzetiszínn szalagot kötöttek a még fellelhető hősi sírokra. (...)

A Nemzeti Összetartozás Napja

Kilencvennyolc évvel ezelőtt kényszerítették hazánkra az igazságtalan békeszerződést, amely lezárta Magyarország számára az I. világháborút. A magyar Országgyűlés törvénybe iktatta, hogy e gyászos nap legyen a Nemzeti Összetartozás Napja is. Kecskeméten június 4-én, I. világháborús fegyverek, dokumentumok címmel kiállítás nyílt Szekenderovics Zoltán hagyományörző magángyűjteményéből. A tárlatot Szemereyné Pataki Klaudia polgármester nyitotta meg.

A trianoni emlékmű és országzászlónál, a Himnuszt követően, Bán János a Kecskeméti Televízió ügyvezető főszerkesztője mondott emlékező beszédet. A szónok kiemelte, hogy milyen káros hatása volt az igazságtalan békediktátum országunkra és népeinkre. Főleg az elszakított területeken élő nemzettestvéreink szenvedték el a legnagyobb megpróbáltatásokat. A város vezetése és a pártok képviselői koszorúkat helyeztek el az emlékműnél. A Szózat zárta a megemlékezést.

Magyar Örökség díjas a Ludovika Akadémia

Siposné prof. dr. Kecskeméthy Klára ezredes és Zsákai Marietta kitüntetett olvasónk jelentették az örömteli hírt, hogy Magyar Örökség díjas lett a Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémia. A javaslattevő Rádler Mária katonatérképész, édesapja, Rádler Ferenc ezredes még a M. Kir. Honvéd Térképészeti Intézetben dolgozott v. Somogyi Endre altábornagy mellett. A laudációt Prof. Dr. habil. Szakály Sándor mondta, az elismerést Dr. Klinghammer Istvántól Huszár János altábornagy, a Honvéd Vezérkar főnökhelyettese és Prof. Dr. habil. Patyi András, a Nemzeti Közzolgálati Egyetem rektora vette át.

Elindult a Ludovika Zeneszalon

Meseszép zongoraszó árasztotta el a Ludovika Főépület Széchenyi Dísztermét február 28-án este. Nagy érdeklődés fogadta a hagyományteremtő jelleggel létrehozott Ludovika Zeneszalon első estjét. Dr. Horváth Attila, az NKE egyetemi tanára és Szilasi Alex zongoraművész rendhagyó módon ismertette az első est témáját, azt, hogy hogyan találkozik a himnuszokban az alkotmány- és a zenetörténet. (...) A nagy sikerű kezdést követően március 28-án ismét visszatért a Ludovika Zeneszalon: a második alkalommal a rockzenéé volt a főszerep. (Beküldte Zsákai Marietta.)

Ratkay Zoltán Imre (HOHE): Hősök napja Mosonmagyaróváron

Az idei Hősök Napja különleges ünnep volt a mosonmagyaróváriaknak. A Városkapu-téri I. Világháborús obeliszk felújítása lezárult, a márványtábla 147 magyaróvári hős nevével hirdeti, hogy a hősök örökké élnek. -Az ünnepség a Honvéd Hagyományőrzők és három osztrák falu, Halbtorn, Nezsider és Unterwalterdorf kerületi hagyományőrzőinek zászlós bevonulásával kezdődött. Először a Himnuszt énekelték el a jelenlévők a Kühne zenekar kíséretével, vezényelt Hernádi Sándor karnagy, majd Székely Zoltán múzeumigazgató köszöntötte a résztvevőket. Az I. Világháborúban 661 ezer katona esett el. Magyarországon kb. 40 ezer sírhely van, így több mint 600 ezer magyar katona idegen földben nyugszik - Szerbia, Lengyelország, Olaszország, Oroszország területén is. A nagy háborúban 743 ezer katona sebesült meg vagy lett hadirokkant. 730 ezer hadifogságba került, amikor a hazatérő katonák megjöttek, gyakran nem fogadták őket hősként, bár a Hősök Napját 1917-ben az országgyűlés elrendelte. 1945-1990 között viszont a kommunisták tiltották a Hősök-napját. Dr. Árvay István polgármester ünnepi beszédében elmondta, hogy a hősökre emlékezni kell az utódoknak. A márványtábla Lebó Ferenc szobrászművész munkáját dicséri.

Kiss Miklós evangélikus lelkész és Bodó Zoltán római katolikus plébános megszentelte a márványtáblát, a koszorúzásnál a győri Arrabona Légvédelmi Rakétaezred Koszorúőrei és a 70. sz. Széchenyi Cserkészcsapat működött közre. Dr. Nagy István mezőgazdasági miniszter, Árvay István polgármester, a hatóságok és civil szervezetek is koszorúztak. Végül a Szózatot énekelték a jelenlévők, majd két HOHE-tag megkoszorúzta a temetőben lévő II. Világháborús emlékhelyet is.

Átadták a Ludovika Campust

„Jó látni, hogy az elmúlt években ez az épület nemcsak régi fényét nyerte vissza, de régi küldetését is. Őrzi hőseink emlékét, akik tudásukkal, bátorságukkal, elkötelezettségükkel tiszteletet és megbecsülést szereztek Magyarországnak” – mondta Orbán Viktor miniszterelnök a Nemzeti Közszerológati Egyetem - Ludovika Egyetemi Campus ünnepélyes átadásán április 4-én, az intézmény oktatási központjában.

A Nemzeti Közszerológati Egyetem – Ludovika Egyetemi Campus ünnepélyes átadásán – amelyen részt vett dr. Simicskó István honvédelmi miniszter és dr. Benkő Tibor vezérezredes, Honvéd Vezérkar főnök is –, Orbán Viktor miniszterelnök mondott beszédet. A kormányfő a Ludovika Akadémia szellemiségének megőrzését hangsúlyozta a felújítások és építkezések kapcsán. „Jó látni, hogy az elmúlt években ez az épület nemcsak régi fényét, de régi küldetését is visszanyerte. Őrzi hőseink emlékét, akik tudásukkal, bátorságukkal és elkötelezettségükkel tiszteletet és megbecsülést szereztek Magyarországnak. Ez az egyetem évről évre a magyarok újabb nemzedékét állítja a haza szolgálatába. Ahogy üzenete régen, üzeni ma is: akár az egész világ is összedőlhet, a haza szolgálatának erkölcsi parancsa a Ludovikán és a ludovikások szívében állandó”. (...)

Tarlós István, Budapest főpolgármestere arra mutatott rá, hogy az Orczy-kert megújításával és a campus befejezésével a főváros ismét szintet lépett a legjobban fejlődő európai városok listáján, míg Kocsis Máté, a VIII. kerület polgármestere a campus kerületre gyakorolt hatását emelte ki beszédében. „A mai nap új korszak kezdete is, hiszen építi a nemzet iránti elkötelezettséget, a fővárost és a kerületet egyaránt. A Ludovika teste újra ép, így a lelke is megerősödött, amely üzeni nap mint nap: a hazáért mindhalálíg” – mondta Józsefváros polgármestere. Mint az átadón elhangzott, az egyetem fejlesztése a jövőben is folytatódik, hiszen csak akkor fejeződhet be, ha a jelenleg más helyszínen zajló honvéd tisztképzés is visszatérhet régi otthonába.

A Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem, a Rendőrtiszti Főiskola, valamint a Budapesti Corvinus Egyetem Közigazgatás-tudományi Karának összeolvadásával létrehozott Nemzeti Közszerológati Egyetem (NKE) hat évvel ezelőtt, 2012. január 1-én nyitotta meg kapuit. Már akkor sürgető problémának számított

az egykori Ludovika Akadémia épülete és a tőszomszédságában lévő területek elhanyagoltsága, romos állapota. Hogy megfelelő környezetet biztosítsanak az intézményben tanuló egyetemi polgároknak és az oktatói karnak, a kormány még ugyanabban az évben elindította és kiemelt állami beruházássá nyilvánította a Ludovika Campus projektet. A nagyszabású terv értelmében 2012 és 2018 között újjáépítették a Ludovika történelmi épületegyüttesét, a Ludovika parkot, megújították az Orczy-kertet.

A főépület, az egykori Királyi Ludovika Akadémia felújítása 2014 tavaszára készült el, az új kollégium épülete pedig 2015 őszén fogadhatott először hallgatókat. A projektre újabb költségvetési forrásokat különítettek el, s egy újabb kormányhatározat szerint 2015 óta felépült az egyetem új, huszonegyezer négyzetméter összterületű oktatási épülete, mintegy hetven oktatóteremmel, valamint két több száz fős előadóteremmel. Az épület egyidejűleg négyezer hallgatót képes kiszolgálni. Az Államtudományi és Közigazgatási Kar, valamint a Rendészettudományi Kar dékáni hivatalainak és tanszéki irodáinak otthont adó épület nagyobb egyetemi rendezvények helyszínéként is szolgál. Ugyancsak ebben a három évben újították fel az Orczy-parkot a benne elhelyezkedő sportlétesítményekkel, futópályával, uszodával együtt - egy hektárral növelve ezzel a Józsefvárosban lévő zöldfelületet. (www.honvedelem.hu)

v. kisbarnaki Farkas Ferenc vezérezredes, felesége és lánya sírja Arnstorfban (fia 1944-ben halt hősi halált Nagyszalonta térségében). Fotó: Dr. Tóth Gergely 2018

Ludovika Fesztivál a Ludovika téren - A katonai hivatás lényege a méltóvá válás (beküldte Nagy László Gerő ny. ezredes)

„A katonai hivatás lényege a méltóvá válás - a katona tetteikkel bizonyítja, hogy méltó arra a szeretetre, amellyel nemzete körülveszi”- fogalmazott Prof. Dr. Patyi András köszöntő beszédében. Az immáron kilencedik alkalommal megrendezett Ludovika Fesztivál különlegessége, hogy nemcsak a tisztavatást megelőző Száznapos Ünnepségnak adott teret, hanem az idén 170 éves Magyar Honvédség előtt is tisztelgett. Az ünnepségen a MH Ludovika Zászlóalj kiváló tanulmányi eredményű, végzős honvédtisztjelöltjei elismeréseket vehettek át. Az ünnepség helyszíne a megújult Ludovika tér volt.

Dr. Simicskó István köszöntő beszédében a hazai tisztképzés bölcsőjének nevezte a Nemzeti Közszerződési Egyetem otthonát, a Ludovikát. Magyarország honvédelmi minisztere elmondta, hogy a Száznapos Ünnepségek visszanyúlik egészen a 18. századig. „Szép magyar katonai hagyomány ez” - fogalmazott. Hozzátette, a magyarság gazdag értékei sorakoznak fel katonai a hagyományvilágában is. Kifejtette, hogy a rendezvény a mai világunkban jóval többet jelent. „Ezen keresztül érthetjük meg nemzettudatunkat; azt az értékrendet, becsületet, tisztességet, melyet a ludovikások mindig is felmutattak a civil világ és más nemzetek katonai felé.” Elismerését fejezte ki a katonai hivatás iránt, amelyet meg kell becsülni. „Magyarország jövője önökön múlik”- hangsúlyozta a tisztjelölteknek. Mint mondta, a katonák fogják tudni garantálni hazánk biztonságát. „Ezért kulcskérdés az Önök kiképzettsége, felkészültsége, tudása, embersége, katonai képességük, szakmai tudásuk és helytállásuk”- hívta fel rá a figyelmet. A leköszöntő honvédelmi miniszter beszédében összegezte az elért eredményeket. Elmondta, hogy a Magyar Honvédség a 25 év leépítési folyamat után elindult a fejlődés útján. „Történelmi léptékű fejlődés időszakát élheti meg a Magyar Honvédség”- emelte ki. Hozzátette, a Zrínyi 2026 fejlesztési program az erős, ütőképes valóban professzionális Magyar Honvédség felépítését célozta meg. Biztos életpályát mutatunk a katonáknak. Kifejtette, hogy valamennyi fegyvernemet érintő technikai modernizációt indítottak, új repülőgépeket és csapatszállító gépeket vásároltak, megújították a helikopterképességet és újraindították a kézfegyvergyártást Magyarországon. „Soha ilyen képessége a Magyar Honvédségnek nem volt, mint most van”- hangsúlyozta. Végezetül sok sikert kívánt mindenkinek. (...)

Még egy jelentés Nagy ezredestől, miszerint egy másik esemény keretében **megemlékeztek Görgey tábornokról is**, és megkoszorúzták a Vegyvédelmi Laboratóriumban álló bronzszobrát. **Ünnepi beszédet Nagy ezredes tartott.**

Az ismeretlen csendőr nekrológja

Meghalt szombaton Arnaud Beltrame

Ulicza Tamás, Magyar Hírlap – 2018.03.26.

Valószínűleg ez a név nem mond semmit a legtöbb olvasónak. Az ismeretlen katona akkor is lehet ismeretlen, ha tudjuk a nevét. Arnaud Beltrame az „ismeretlen csendőr”, aki a dél-franciaországi Trèbes városában magát ajánlotta fel az iszlamista túszejtőnek cserébe egy tús elengedéséért.

Gerard Collomb francia belügyminiszter úgy fogalmazott, hogy Beltrame meghalt az országért. De ez így nagyon személytelen, és nem is teljesen igaz. Beltrame szeme előtt valószínűleg nem csak az ország lebegett, amikor döntött, hanem emberek: az a 25 éves nő, akit ezzel kiváltott, és akinek valószínűleg ezzel megmentette az életét, és mi, mert te vagy én is lehettünk volna ott, ha nem is Trèbes-ben, de bármelyik piacon vagy bevásárlóközpontban.

Kétségbeesetten keressük hőseinket, akikre felnézhetünk, akiket követhetünk: celebek, politikusok, történelmi személyiségek vagy képzeletbeli szuperhősök, pedig az igazi hősök köztünk járnak. Rendőreink, mentőseink, orvosaink, tűzoltóink, katonáink, tanáraink, szociális munkásaink... A lista sokáig folytatható lenne, de legtöbbjükre valamiért mégis általában csak morogni tudunk, már akkor is, ha csak néhány perces kellemetlenséget okoznak, és bele sem gondolunk abba, hogy mit és mennyit tesznek értünk. Hiszem, hogy Magyarországon is sok Arnaud Beltrame él és dolgozik. Álljunk meg egy pillanatra, és gondoljunk rá, és a hozzá hasonlókra.

Arnaud Beltrame csendőr alezredes 45 évesen hősi halált halt. Legyen neki könnyű a föld!

HALÁLOZÁS

-Tarnóczy Éva, a buffalói MHBK tagja jelentette, hogy 2018. március 8-án, 79 éves korában **elhunyt Olchváry László**, lapunk ottani elosztója. 17-én temették. Édesapja m. kir. katonatiszt volt, családjával a háború végén menekültek nyugatra. Az elhunyt az amerikai hadseregben is szolgált, majd a Rutgers egyetemen diplomázott. Isten nyugosztalja!

-Kisvarsányi Éva, a sarasotai (Florida) Kossuth Klub elnöke jelentése: “Szomorúan tudatjuk, hogy **v. Bánkuty Géza**, a Kossuth Klub örökös tagja, sok Magyar ügy nagyvonalú támogatója május 24-én, 92 éves korában elhunyt. 25 évvel ezelőtt Géza hozzájárulása tette lehetővé a Kossuth Klub feltámasztását is. Soha nem felejtünk, nyugodj békében!”

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-A Vitézi Rend Magyarországi Törzsszéke, melynek jelenlegi központja az Országos Törzskapitány lakhelye folytán Alcsútdobozon van, ismét volt kedves elküldeni szerkesztőségünk archívumának a **Vitézek Hírmondója** legújabb, 2017/4-es ill. 2018/1-es számainak két példányát, figyelmességüket köszönjük szépen!

-Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend szervezésében 2018. április 6-án Dr. Müller Rolf, az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárának tudományos kutatója, történész tartott könyvbemutatóval egybekötött előadást az **„Az erőszak neve: Péter Gábor – az ÁVH vezetőjének élete”** és **„A politikai rendőrség a Rákosi korszakban”** c. kötetekről. A bemutatóval is tisztelegtek a kommunista diktatúra áldozatainak emléke előtt. „Az Államvédelmi Hatóság története elválaszthatatlan első vezetőjének, Péter Gábornak a személyétől. Neve egyet jelentett, és egyet jelent napjainkban is a terrorszervezettel, számos ártatlan honfitársunk megkínzásával, bebörtönzésével, meggyilkolásával. Mégis a történettudomány máig adós maradt az ÁVH-vezér életútját feldolgozó szakmunkával. Dr. Müller könyve ezt a hiányt pótolja.” -Ugyanők szerveztek előadással és dedikálással egybekötött könyvbemutatót Tatár Imre újságíró, a (rég) Magyar Nemzet ny. szerkesztője **„Napló '56 – Újságok, utcák, emberek”** c. művéhez 2018. május 4-én. A szerzővel Zimmer Szilvia újságíró, szerkesztő, a könyv kiadója beszélgetett. A bemutatóval is tisztelegtek az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emléke előtt. „Az emlékezet akarva-akaratlanul sok mindent megváltoztat, de Tatár Imre azokban a napokban írta mindeddig íróasztala fiókjában rejtgetett Naplóját, amikor Magyarország élethalál harcát vívta a függetlenségéért és a demokráciáért.” A szerző most lépett a 98. életévébe.

-**A főszerkesztő**, Szojka Loránd és felesége, Duska Adrienne (Calgary) kérésére **hazaszállította néhai v. Duska László m. kir. százados, az MHBK volt vezetője archívumának** egy jó bőrdnyei részét, s a Veritas Történetkutató Intézetben helyezte letétbe azt. (v. Duska többek között alapító elnöke volt a Széchenyi Társaságnak, mely Kanadában országos pénzgyűjtési kampányt indított el és 1977-re 300 000 dollárt sikerült összegyűjteniük a kanadai magyarságtól. A pénzösszegeből létrejött alapítvány a Torontói Egyetemmel létrehozta a Magyar Tanszéket, mely legnagyobbbrészt Duska László érdeme.) A hazaszállított anyag a magyar katonai emigráció egyedülálló dokumentációja, melynek egy szeletét így sikerült megmenteni az enyészettől. –Bajorországi útján pedig a főszerkesztő felkereste **v. kisbarnaki Farkas Ferenc** (+1980), a tatárhágó védője, az emigrációba kényszerült magyar cserkészvezetője, s felesége és lánya **síriját** Arnstorfbán. A sír jó állapotban, de láthatólag már elhagyatva áll. Jó volna, ha hamvaik hazaszállítására hivatalos kezdeményezés indulna.